

Prædiken til sidste søndag i kirkeåret, den 24. nov. 2019, Fønnesbæk Kirkes 25 års jubilæum.

Tekst: Matt. 25, 31 – 46.

Salmer: 403, 448, 224, jubilæumssalme, 474, 431.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Dette hellige evangelium til sidste søndag i kirkeåret skriver evangelisten Mattæus:

Korsvar:

”Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone. Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I

forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle. For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig. Da skal også de sige til ham: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig? Da skal han svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig! Og de skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.« Amen

I dag er det sidste søndag i kirkeåret. I dag rundes der af – på hele kirkeåret og på trinitatistiden, som har fyldt kirkeårets sidste halve år, og som handler om troens liv og vækst iblandt os. I dag konkluderes der på det gamle kirkeår, og næste søndag er det første søndag i advent – åbningen af det nye kirkeår.

Afrundingen af kirkeåret sker i form af ”domslignelsen” fra Mattæusevangeliet. En stærk lignelse, som jeg tror, alle husker, når blot vi har hørt den én gang. En lignelse, som klart og tydeligt fortæller, at troen på Kristus handler om livet her og nu midt i verden i mødet med vore medmennesker. Men samtidig en lignelse, som let bliver misforstået derhen, at det er mine gerninger, der frelser mig. Men det har aldrig været lignelsens pointe, hvilket jeg vil komme ind på om lidt.

Men jeg vil gerne begynde et andet sted. For i dag er det her i Fønnesbæk kirke andet og mere end sidste søndag i kirkeåret. Det er en festdag, hvor vi fejrer kirkens 25 års jubilæum! En fejring, som I har sat alle sejl ind på at gøre festlig, højtidelig, sjov og for alle aldersgrupper. Vi har lige nydt ”Sølvbryllups

morgenkaffe” – os der var tidligt oppe. Der har været revy og familiekoncert med Sigurt Barrett, og I har arrangeret kunststilling og senere bliver der en jule-jubilæumskoncert – og lige nu er vi midt i festgudstjenesten!

Fonnesbæk Kirke er en ung kirke. 25 år er ingenting i Viborg Stift, hvor hovedparten af vore kirker er fra middelalderen.

Men Fonnesbæk Kirke er en ganske særlig kirke – det er jeres kirke. Her er I kommet gennem 25 år, til gudstjeneste og i livets største stunder – både de glædelige, ved dåb, konfirmation og bryllup og de sorgfulde, når I tog afsked med et menneske, der gav jeres liv værdi.

Fonnesbæk Kirke er en kirke, der sprudler af liv. Grundfæstet i en tradition med evighedsrødder og samtidig ung af sind og udseende. Og dermed passer kirken perfekt ind i lokalområdet. Det er tankevækkende og glædeligt, at I har 4 gange så mange dåb som begravelser – det måtte andre kirker da gerne tage ved lære af!

Fonnesbæk Kirke er et særligt hus midt blandt mange andre huse – som Hanne Svanholm Amorsen så flot og poetisk beskriver det i sin jubilæumssalme skrevet til denne gudstjeneste, som vi skal synge efter prædikenen. For i kirken er der højt til loftet – både konkret og i overført betydning. Her i dette rum kan vi rummes – både når glæden bobler i os, og når sorgen tynger. Her er der ikke brug for forstillelse. Her kan både grines og grædes.

Himmelstigen, der står lænet op ad kirken og som ses milevidt, er vel kirkens særkende. Et stærkt symbol med rødder i Jakobsfortællingen i Det gamle testamente. Et symbol på, at her i

dette hus mødes himmel og jord! Her i dette hus fortælles vi ind i en større fortælling – nemlig ind i Guds store fortælling.

Når vi bærer vores børn til dåben, eller konfirmanderne selv går frem til døbefonden, så tager Gud imod. I dåben får vi en identitet – som Guds barn – ”altid allerede elsket” (som Peter Bastian udtrykker det). Og vi sættes i en virkelighed, hvor vi aldrig er alene.

Ved nadveren giver Kristus sig helt konkret til os. Vi bliver sammenspist med ham – på den gode måde: I betydningen, vi bliver modtaget – elsket – og sendt ud i livet som frie mennesker. Nadveren er, som én har udtrykt det: Guds kærlighedserklæring til mennesker!

Alt dette er fantastisk udtrykt i den salme, vi sang inden prædikenen, og som også blev sunget den 20. november 1994 i en fyldt funklende ny Fonnesbæk kirke ved indvielsen:

”Guds kirkes grund alene

er Kristus, Gud og mand;

den er ej bygt af stene,

men skabt ved ord og vand...”

Et Hus bygget på Guds nåde og på et fællesskab, som også **Valdemar** her ved dåben i dag er blevet en del af.

Fonnesbæk Kirke blev til som et fælles projekt – en knopskydning på Guds globale kirke – da befolkningen sprængte rammerne i Ikast Kirke.

Og lige fra den spæde begyndelse skabte I en særlig fællesskabets ånd på tværs af de mange faggrupper, der arbejder her: Kordegn, kirketjener, kirkegårdsansatte, Kirke- og kulturmedarbejder, præster, menighedsråd og frivillige – sådan som man kan læse om det i Jubilæumsskriftet.

Det, vi fejrer i dag, er en fantastisk bygning, men det er endnu mere et levende menighedsfællesskab på dette sted gennem 25 år. For Guds kirke er jo først og fremmest kirken bygget af levende stene.

Og så er vi tilbage ved prædiketeksten til i dag. Her på den sidste dag i kirkeåret mindes vi om, at kristendom handler om fællesskab. Fællesskab med den Gud, der elskede verden så højt, at han sendte sin søn til os, for at han kunne give sig selv fuldt ud og dermed vise, at kærligheden er stærkere end ondskaben, og livet er stærkere end døden.

Det er Guds kærlighed, der er fundamentet for dette fællesskab, vi i dag fejrer. Og kærligheden lever af at blive delt! Ja, den dør, hvis vi holder den for os selv. Kærligheden ser med hjertet, og derfor er der så mange af vore menneskeskabte skel og barriere mellem os, som kærligheden ikke ser.

Når vi ser med hjertet, ser vi menneskets nød og ikke forbeholdene: Skal jeg tage mig af en fremmed? Hvorfor er denne person kommet i fængsel? Hvorfor er han sulten – tørstig eller nøgen?

Kristendom og kristenliv handler om at standse op og lytte til Guds tiltale:

”Også du er mit elskede barn!”

Lad kærligheden blive levende. – Understreget i den indskrift I valgte at sætte på jeres kirkeklokke, og som lyder:

”Stands og hør

Her er dør

Til den sande glæde” (citeret fra en kendt og elsket julesalme)

Og så handler det om at lade denne kærlighed smitte.

Den smittende kærlighed er jo netop det, som Verdensdommen handler om.

Her er der ikke tale om, at man gør gode gerninger for at fortjene sig til frelsen. (Ligesom ingen er herre over det, hvis man kommer til at smitte en anden.)

Hvis vi tror, det er gerningerne som skænker frelsen, så misforstår vi lignelsen– for læg mærke til, at ingen af de to grupper faktisk vidste af, at de havde gjort noget – eller undladt at gøre noget: Hvornår så vi dig sulten og nøgen osv?

I denne uge har jeg været til møde i Geneve i Det Lutherske Verdensforbunds forretningsudvalg, og her var der en afrikansk kvinde, der sagde det meget rammende:

”Mine gerninger er ikke en betingelse for frelse. Men gerningerne er den ubevidste refleksion over min frelse.”

Kristenliv er altså ikke at lade sig binde under et lovregime, der kræver stadig flere gode gerninger.

Men det er heller ikke at forskanse sig inde bag kirkens tykke og trygge mure og gøre gudsforholdet til et privat forhold mellem Gud og mig – uden relation til den virkelige verden.

Nej det er tværtimod at tage livet på sig. At standse op, og skabe rum og ro midt i en travl hverdag til at lytte til Guds kærligheds tilsagn. At forstå, at når Gud dømmes, så er han en dommer, der lader nåde gå for ret! – At forstå at Guds dom er tilgivelse og ny begyndelse.

Den højrystede diskussion om, hvorvidt kristendom har noget med politik at gøre eller ej, er en pseudo-diskussion. For kristendommen er klart nok ikke noget parti. – Vi har, skal jeg hilse at sige, mere end nok partier i forvejen. Men på den anden side. Hvis kristendommen ikke forholder sig til verdens nød, som den har gjort det, lige siden de første menigheder blev grundlagt af apostlene – altså forholder os til de sultne, de fremmede og udsatte, til de syge og de fængslede, til vores umættelige grådighed, der er ved at ødelægge Guds skaberværk, så forråder vi Guds inkarnation, og dermed kaster vi vrag på hele Kristi gerning.

Det er påmindelsen, evangeliet og konklusionen til os på denne sidste søndag i kirkeåret og på vores 25 års festdag for Fønnesbæk Kirke:

Vi er som menighed kaldet ind under Guds nåde og kærlighed – og fra den er vi sendt ud i mødet med vores medmennesker for at lade den kærlighed, vi har modtaget, leve i relationen til hinanden.

Det er der både liv og håb i!

Tillykke med Fønnesbæk Kirkes første 25 år, og må Guds velsignelse være med enhver og alt det, som udgår fra denne kirke i al fremtid! Amen.

Henrik Stubkjær

Biskop

FOLKEKIRKEN